

ת"פ (נתניה) 32897-01-23 - מדינת ישראל נ' ברוך בר מסיקה

ת"פ (נתניה) 32897-01-23 - מדינת ישראל נ' ברוך בר מסיקהשלום נתניה

ת"פ (נתניה) 32897-01-23

מדינת ישראל

יחידת תביעות שלוחת נתניה

נגד

ברוך בר מסיקה

ע"י ב"כ עו"ד מירון רוזנטל

בית משפט השלום בנתניה

[23.12.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בהסדר טיעון דיוני בביצוע עבירות כדלקמן: תקיפה סתם - לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) והחזקת סכין שלא כדין- עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.
 2. כחלק מהסדר הטיעון הדיוני התבקש שירות המבחן להכין תסקיר בעניינו של הנאשם שיבחן את נסיבותיו האישיות כמו גם את נסיבות ביצוע העבירה ויעביר המלצותיו לבית המשפט. לבקשת ההגנה, התבקש שירות המבחן לבחון הארכת שני מאסרים מותנים המרחפים מעל ראשו של הנאשם.
 3. תסקיר המבחן המונח בפניי, מגולל את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, היסטוריה עבריינית והתייחסותו לעבירה, הערכת הסיכון לעבריינות וסיכוי לשיקום. כבר עתה נציין כי חרף קיומה של נזקקות טיפולית, לנוכח שיתוף פעולה לקוי מצד הנאשם, העדר תובנה לבעייתיות בהתנהלותו וחוסר בשלות, לא נוצר פתח להמשך מעורבות טיפולית. משכך, נמנע שירות המבחן מהמלצה שיקומית, לא המליץ על הארכת המאסרים המותנים, והמליץ על ענישה שתציב לנאשם גבול ברור בדרך של עבודות שירות ורכיבים נוספים.
 4. בין הצדדים לא גובשה הסכמה לעניין העונש שראוי שיושת על הנאשם וכל צד טען בעניין זה כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי.
- עובדות כתב האישום המתוקן

5. בתאריך 9.4.2021 סמוך לשעה 13:41 נהג מר מ.ב. במונית (להלן: נהג המונית) בנתיב היציאה למחלף לכיוון כביש 2 דרום. המונית נעצרה למופע אור אדום ברמזור מאחורי רכב מסוג יונדאי הנהוג בידי מר רועי זרחי (להלן: הרכב הפרטי ורועי) כאשר הנאשם ישב לצדו. משהתחלף האור ברמזור לירוק, לא החל רועי בנסיעה, ועל אף שנהג המונית ואחרים צפרו, המשיך רועי לעמוד ושוחח בטלפון. רק בהמשך, פינה את הנתיב לנסיעה. בהמשך, אמר נהג המונית לרועי "תעזוב את הטלפון". בתגובה, התקרב רועי עם הרכב למונית וירק לעבר נהג המונית. בהמשך, ובזמן הירידה מהמחלף האט רועי את מהירות נסיעתו בעוד שנהג המונית ביקש ממנו לעצור בצד.
6. ברגע שנעצרו כלי הרכב בצד הדרך, יצאו הנהגים והנאשם מהרכב. הנאשם אחז ביד ימין בחפץ חד ובידו השמאלית בחפץ הנחזה להיות גז מדמיע. כאשר התקרבו שאל נהג המונית את הנאשם לפשר מעשיו והחל בין השניים דין ודברים.
7. במהלך העימות וחילופי הדברים, הבחין נהג המונית בחפץ החד בו אחז הנאשם ובתגובה, הרים מעט את חולצתו כדי שהנאשם יבחין כי הוא נושא נשק. אז אמר הנאשם לנהג המונית להסתלק ובתגובה הסתובב נהג המונית על מנת לחזור למונית.
8. בשלב זה, עט הנאשם על נהג המונית, ריסס בפניו חומר שטיבו אינו ידוע במדויק למאשימו והיכה את נהג המונית במכות בראשו. הנאשם ורועי נמלטו מהמקום, נהג המונית נותר שכוב על הכביש ואמבולנס העניק לו טיפול. תסקיר מבחן מיום 15.10.2024
9. התסקיר מבוסס על שיחות עם הנאשם, בדיקות שתן ורישיון לשימוש בקנביס רפואי, כתב האישום המתוקן, הכרעת הדין וגיליון רישום פלילי מעודכן. כן מבוסס התסקיר על מידע המצוי בידי שירות המבחן ממסגרת הליכים קודמים שהתנהלו בבית המשפט לנוער וכן ממסגרת אבחון בהליך מעצר משנת 2019 אז הופנה אליהם בגין ביצוע עבירות סמים. נביא את עיקרי הדברים.
10. הנאשם בן כ- 26 מתגורר עם שותף בנתניה. בן להורים גרושים, הנאשם הוא השני בסדר הלידה וחלק משלישיה ולו שני אחים בוגרים, עמם תיאר קשר מרוחק וחלקם מנהלים אורח חיים עברייני. לדברי הנאשם, אביו ניהל אורח חיים התמכרותי, ריצה מאסר והקשר עמו מאופיין בתנודות. עם אמו אינו בקשר, ומצעירותו גדל אצל דודתו ששימשה כמשפחת אומנה.

11. הנאשם שיתף כי סיים 12 שנות לימוד וללא תעודת בגרות. לפי דבריו, משך מספר שנים בתקופת לימודיו נטל ריטלין והפסיק ביוזמתו בשל דעות מסביבתו כי התרופה עלולה להזיק. בהמשך ולאור התנהגות חריגה ועל רקע בעיות רגשיות, עבר אבחון ושולב בבית ספר יסודי לחינוך מיוחד. במהלך שנת 2016 בהיותו בן כ-18 נעצר על רקע עבירות אלימות עם חברים, ביניהם אחד מאחיו. הנאשם לא התגייס לשירות צבאי על רקע מעורבותו בפלילים, מאז עובד בעבודות מזדמנות, לדבריו מזה כחצי שנה בתחום הריהוט. כן שיתף הנאשם כי מגיל צעיר צרך קנאביס כחלק משייכות לחברה שולית. לפני כשנה קיבל אישור לשימוש בקנביס רפואי עד ליום 28.6.2025 ולאחרונה נוכח הטבה במצבו הפסיק את השימוש. הנאשם הוזמן לשתי בדיקות שתן אליהן לא הגיע ובדיקת שתן אחת העידה על היעדר שימוש בסמים.

12. שירות המבחן מסר כי הנאשם התקשה להתייחס לעברו הפלילי הכולל 4 הרשעות קודמות מתחום הסמים והאלימות בגין ריצה מאסרים, וציין כי לא עבר טיפול בקהילה ולא במאסריו ולדבריו פעל על רקע השתייכות לחברה שולית.

13. עוד מסר שירות המבחן כי במסגרת הפנייתו הראשונה של הנאשם לשירותם, בשנת 2015, עלה הרושם לפיו הנאשם הסתבך בקטטה על רקע רצונו להשתייך חברתית ומשפחתית ומתוך היגררות אחרי אחיו, ולא מתוך נורמות התנהגות עבריינית. בשנת 2017 שולב הנאשם בקבוצה טיפולית לתיעול כעסים לעוברי חוק אלימים, והשתתפותו בקבוצה אופיינה בהיעדרויות רבות ואיחורים. בהמשך ובשנת 2019 הופנה הנאשם לשירות המבחן במסגרת הליך מעצר. גם אז, ההתרשמות הייתה כי הסתבך בעבירות סמים על רקע קשיים רגשיים, דימוי עצמי נמוך והעדר מודל הורי ומשפחתי כמו גם חשיפתו לדפוסים עבריינים הקיימים אצל חלק מבני משפחתו השפיעו על התחברותו לחבלת שוליים עבריינית ועל התנהגות בעלת אופי עברייני. על אף שהנאשם הביע מוטיבציה ראשונית לשיקום, הוא התקשה בהתבוננות מעמיקה בקשייו כמו גם בשיתוף פעולה עם גורמי הטיפול תוך טשטוש חלקיו הפוגעניים. משכך, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית.

14. בנוגע לעבירות בהן הורשע. הנאשם התקשה לקבל אחריות לביצוען. לדבריו, נסע עם אחר, שאת מהות הקשר עמו התקשה לתאר, ובעת שהמתלונן צפר להם, הם עצרו בצד הכביש, אז החל הנאשם להכות את המתלונן ואף החזיק חפץ חד. לדבריו, נשא סכין לצורך הגנה עצמית בשל קשרים שוליים. הנאשם שלל צורך בהתערבות טיפולית והדגיש את חלקיו המתפקדים. הנאשם התקשה להתייחס לנזק שהסב למתלונן, אך הביע רצון לפצותו בגין נזקיו.

15. על אף הספקות באשר ליכולתו של הנאשם להיתרם מטיפול, הוצע לו להשתלב בטיפול קבוצתי בתחום העבריינות, שמטרתו הקניית כלים בתחום הוויסות, התקשורת והיחסים. הנאשם הביע הסכמה מילולית, הוזמן לפגישת היכרות אליה הגיע באיחור של שעתיים. לפגישת היכרות נוספת היגיע באיחור של שעה. לפגישה שלישית, הגיע באיחור של חצי שעה ולא נכנס לפגישה. בנוסף, הנאשם לא התייצב לשתי בדיקות שתן אליהם זומן. להערכת שירות המבחן התנהגות זו משקפת חוסר בשלות, כשניכר כי הנאשם מונע ממוטיבציה חיצונית בכוונה להטיב את מצבו המשפטי.

16. שירות המבחן התרשם כי הנאשם גדל בנסיבות מורכבות ללא תמיכה משפחתית, מגיל צעיר החל מעורבות שולית, נעדר גבולות והכוונה לצד קשיים בקבלת סמכות, הפנים דפוסים עבריינים בעיתיים ואף עשוי להתנהל באופן תוקפני ואימפולסיבי כחלק מתחושת שייכות וגבריות כמו גם גיבוש זהות והבעת כוח מול סביבתו. כן עלה קושי בהתבוננות ביקורתית בדפוסיו, קשיי התארגנות וקושי בשיתוף פעולה. הואיל ומעורבות טיפולית לא הצליחה להביא לשינוי וכך גם לא סנקציות משפטיות ועל אף שלא נפתחו לנאשם תיקים וישנה יציבות מסוימת בתחום התעסוקה הוערכה רמת סיכון להתנהגות אלימה בעתיד כבינונית וכי מידת החומרה הצפויה של תוצאות האלימות צפויה אף היא להיות בינונית.
17. לאור המקובץ, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית שיקומית ולא המליץ על הארכת המאסרים המותנים. לנוכח רמת הסיכון, המליץ שירות המבחן על ענישה שתציב לנאשם גבול ברור בדרך של מאסר בעבודות שירות, לצד מאסר על תנאי ופיצוי. טיעוני הצדדים לעונש
18. ב"כ המאשימה בטיעוניה עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ובהם זכותו של אדם לשלמות גופו וזכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון. בסקירת הנסיבות הפנתה לכך שמדובר בסכסוך על רקע השימוש בכביש, כאשר הנאשם יצא מהרכב שש עליו קרב בעודו מחזיק בחפץ חד ובגז מדמיע, והיכה את נהג המונית מאחור וריסס בפניו גז פלפל. משכך, לאור עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, ובהתבסס על פסקי דין הממחישים לטעמה את מדיניות הענישה הנהוגה, אליבא המאשימה יש לקבוע את מתחם הענישה בין 6 ועד 18 חודשי מאסר וענישה נלווית.
19. באשר למיקום העונש בגדרי המתחם, זקפה המאשימה לזכות הנאשם את הודאתו במיוחס לו והחיסכון בזמן שיפוטי וכן את נסיבותיו האישיות. לחובתו, זקפה את הרשעותיו הקודמות בתחום הפלילי ובתחום התעבורה כמו גם קיומם של מאסרים מותנים (טעת/1- טעת/3). כן התייחסה המאשימה לעיקרי התסקיר והדגישה את גורמי הסיכון, ובהם לקיחת האחריות החלקית, התנהגות כוחנית ואימפולסיביות להוכחת שייכות וגבריות, קשיים בשיתוף פעולה עם גורמי טיפול ורמת הסיכון הבינונית להישנות עבירות.
20. מטעמים אלו, העונש הראוי לנאשם בגין העבירות בגינן נותן את הדין, כך לדברי המאשימה, הוא 8 חודשי מאסר וענישה נלווית. באשר למאסרים המותנים, עתרה להפעלתם בחופף ובמצטבר כך שעונש המאסר יעמוד על 12 חודשים, והדגישה כי אין בכך מיצוי הדין.
21. ב"כ הנאשם טען כל מה שאפשר היה לטעון לטובת מרשו. בתוך כך לא חסך מאמץ לשכנע כי הנסיבות הייחודיות מצדיקות קבלת תסקיר משלים ושילוב בטיפול, ולמצער השתת עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, חרף עברו הפלילי של הנאשם וקיומם של מאסרים מותנים ועל אף חוסר היכולת להצביע על פוטנציאל שיקומי. בתוך כך נטען כי המאשימה מחמירה בתיאור נסיבות העבירה מכמה סיבות.

22. הראשונה, מחולל העבירה אינו הנאשם אלא רועי שנמחק מכתב האישום. שנית, נהג המונית תרם באופן משמעותי להסלמת האירוע, בהתנהגותו התוקפנית וגסת הרוח, כבר בעצם הדרישה כי הרכב יעצור בצד על אף רצונם של היושבים בו להמשיך בנסיעתם. בנוסף נטען כי את האקט של חשיפת הנשק יש לראות כמעשה איום לכל דבר ועניין, ויש רק לתהות מדוע המאשימה לא העמידה את נהג המונית לדין. לכן, לדעתו, נהגה המאשימה באופן לא שיווני ויש לתת לאכיפה הבררנית ביטוי בקביעת גבולות המתחם. שלישית, נטען כי התיאור בכתב האישום לפיו נהג המונית נותר שכוב על הכביש, כלל אינו מעוגן בראיות ולמעט צריבה בעיניים לא נגרמה כל חבלה (טענ/1- טענ/2). לבסוף נטען כי לנאשם לא הייתה כל כוונה לפגוע בנהג המונית, ולתומו סבר כי מדובר בשוטר (ר' פרוטוקול מיום 25.11.2024 - עמ' 25 שורות 26-28). משכך, ומבלי לנקוב בגבולות המתחם שראוי שיקבע, סבורה ההגנה כי המתחם צריך להיות מקל מזה שעתרה לו המאשימה.

23. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, הוסיף ועמד ב"כ הנאשם על הנסיבות הרבות המצדיקות לטעמו התחשבות. בין אלו מנה את גילו של הנאשם, הרקע האישי והמשפחתי, ההודאה והחיסכון בזמן שיפוטי כמו גם הרצון העז לפצות את המתלונן על נזקיו "בכל סכום שיקבע בית המשפט". ב"כ הנאשם לא התעלם מגורמי הסיכון עליהם הצביע שירות המבחן או מהרשעותיו הקודמות של הנאשם וקיומם של מאסרים מותנים ברי הפעלה, אך לטעמו ה"נתונים הקשים" אינם בהכרח צריכים להוביל להשתת מאסר בפועל. לגישתו, הואיל ומדובר בשני מאסרים מותנים שהוטלו באותו גזר דין, הפעלתם בחלוף הזמן עשויה להותיר טעם מר. בפרט, שלטעמו, יש לתת משקל מכריע לסיכוי השיקום, בהינתן לימודי התורה בהם החל הנאשם, ניתוק קשריו עם גורמים שוליים והעדר מעורבות נוספת בפלילים. לסיום הדגיש ב"כ הנאשם את תנאי הכליאה הקשים שחווים אסירים בתקופת המלחמה והנזק שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מריצוי מאסר ממש.

24. מטעמים אלו, סבור ב"כ הנאשם כי יש להשית עונש מתון תוך הפעלת המאסרים המותנים בחופף זה לזה ובחופף לעונש כאן, כך שמשך התקופה לא תעלה על התקופה שניתן לרצותה בדרך של עבודות שירות.

25. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה ואמר: "כמו שעורך הדין אמר... קשה לי לדבר. אני לוקח אחריות על מה שעשיתי. זה היה לפני הרבה שנים. היום אני בדרך אחרת. מבין את הסיטואציה. היום הייתי נמנע. היום אני בדרך של לעזור ולא להזיק לבני אדם. אני בתשובה, בדרך אחרת, עבודה. אני בדרך של לימודים, אמונה עבודה. אני עובד אצל הרב עמוס עם כלבים. לפרנסה יש לי בית גידול לכלבים שזה גם דרך הרב. אני עובד עבודות מזדמנות, בשביל הפרנסה. עשיתי קורס עוזר בטיחות באתר בנייה, לפני חצי שנה. עבדתי באתר בנייה ולא הסתדר שם, אני מחפש אתר אחר, קרוב לשיבה ולבית. סיטוציה שקראתה לפני כמה שנים, לא פותח תיקים ולא מסתבך. אני לא בדרך אלימה. לומד תורה, עובד בית. הכנסה חוקית. אני לוקח אחריות על מה שקרה. הייתי יותר ילד. הייתי צריך להתאפק ובכל זאת גם המתלונן היה באלימות. זה היה סוג של הגנה עצמית. הייתי צריך להימנע מהסיטואציה, לשאלת בא כוחי אני מסכים לפצות אותו".

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

26. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

27. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם זכותו של אדם לכבוד, להגנה על חייו, שלמות גופו, זכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון, כן נפגעה האוטונומיה של הפרט להתהלך ולנוע בחופשיות בכל מקום שייבחר מבלי שיותקף או ייפגע.
28. עסקינן בעוד אירוע אלימות מצער שהתרחש ברשות הרבים על רקע מחלוקת באשר לשימוש בדרך. צפירה לנהג שהתמהמה בנסיעה, מעשה שכח ותדיר במציאות הישראלית, הפך סיטואציה פשוטה לאלימה ומסוכנת, שהייתה עלולה להסתיים בתוצאות הרוות אסון. וכבר היו דברים מעולם.
29. כבר עתה נכון לציין כי ההגנה מיקדה את טיעוניה במעשיהם של נהג המונית כמו גם בחלקו של רועי אותו כינתה "מחולל העבירה". אולם, חלק נכבד מהטיעון חורג מעובדות כתב האישום המתוקן ובהרבה, ואינו בבחינת עובדה מוסכמת על הצדדים. נדמה כי יש להזכיר מושכלות יסוד.
30. העובדות הפרושות בכתב האישום המתוקן מחייבות לא רק את המאשימה או את בית המשפט בגזירת הדין, אלא מחייבות הן גם את הנאשם. הודאתו של נאשם בכתב אישום מתוקן מבטאת הסכמה מלאה לתכניו ואף הצהרה כי לא נשמטה עובדה או נסיבה שיש ביכולתה לסייע לו. די בכך כדי להסיר מעל הפרק חלק נכבד מטיעוני ההגנה.
31. בבחינת למעלה מן הצורך אומר כי ההחלטה בדבר מחיקתו של רועי מכתב האישום נעשתה משיקולים מקצועיים ועניינים, והנאשם באמצעות ב"כ דאז' וויתר על כל טענה בהקשר זה (ר' פרוטוקול מיום 14.1.2023).
32. לכך אוסיף כי הגם שלמתלונן תרומה מסוימת לאירוע, וגם בהנחה והמתלונן נהג שלא כשורה, אין בנתון זה כדי להצדיק כהוא זה, את תגובתו של הנאשם. לאחרון, הייתה שליטה מלאה על מעשיו, הוא יכול היה להימנע מהם ולמצער היה יכול להפסיקם בכל רגע נתון. הייתה לנאשם האפשרות לנהוג בדרך ארץ, וברגע שכלי הרכב נעצרו בצד, יכול היה להתנצל על העיכוב בנסיעה כמו גם על הפרעה לזולת, אך הנאשם בחר לנהוג בבריונות, יצא מהרכב בעודו אוחז הן בגז מדמיע והן בחפץ חד. התנהגות זו אין לפרש כבריונות לשמה, ומלמדת על הבאות.
33. חשוב להבהיר כי בניגוד לטענות ההגנה, מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי נהג המונית חשף את נשקו רק בתגובה להתנהגותו הבריונית והמאיימת של הנאשם שהחזיק בחפץ החד. כך או כך, האירוע היה יכול לכאורה להסתיים ברגע שנהג המונית נסוג לאחור, הסתובב ופנה לכיוון המונית. ברם, החמיר הנאשם לעשות, כאשר עט על נהג המונית, ריסס אותו בפניו והכה אותו בראשו. עסקינן בהתנהגות עבריינית, כוחנית ופסולה. חד וחלק.

34. הנאשם הסביר לשירות המבחן כי החזיק בחפץ החד לשם הגנה עצמית. אין להכביר מילים על תת תרבות הסכין, הפוטנציאל הטעון בהחזקת סכינים לפגיעה בחיי אדם והצורך למגר תופעה זו בענישה ממשית מוחשית, ראו מיני רבים, ע"פ 7682/18 עלקם נ' מדינת ישראל (4.4.2019) וכן ע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל (20.12.2004); רע"פ 322/15 ג'אנח נ' מדינת ישראל (22.1.2015) שם עמד בית המשפט העליון על כך ש"החזקת סכין לשם הגנה עצמית היא מושג שצריך להעלים מנוף חיינו, שכן, מידי שבוע נקלטים חיי אדם בשל דקירות סכין המהווה כלי נשק משחית".
35. הוסיפה והסבירה ההגנה בטיעוניה כי הנאשם פעל כשם שפעל כיוון שרצה שהמתלונן יניח להם לנפשם, וטעה לסבור כי נהג המונית הוא שוטר (ר' פרוטוקול מיום 25.11.2024 - עמ' 25 שורות 26-28). אין בהסבר זה לפעול לטובת הנאשם, ההפך הגמור. אך כאמור, בית המשפט מוגבל לעובדות כתב האישום המתוקן וגם לעניין זה לא אתן משקל.
36. הגם שלא נגרמו לנהג המונית חבלות של ממש, אין להקל ראש בכאב ובסבל שהסבו מעשיו של הנאשם. נקל לדמיין את תחושות הפחד והאימה שאחזו בנהג המונית, יליד 1978 שעה שמצא עצמו מול הנאשם, יליד 1998, אדם זר, צעיר וחסון, ש עט עליו מאחור, מרסס גז בעיניו ומכה אותו בראשו. אמבולנס שהעניק לנהג המונית טיפול, מצא אותו בוכה במונית ופינה אותו לבית החולים (טענ/1—טענ/2). למותר לציין כי מחזה של אדם בגילו של נהג המונית יושב ובוכה באמצע היום אינו מחזה נעים.
37. לזאת אוסיף כי כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם לא רק היכה את נהג המונית, אלא שבאדישות רבה, הותיר אותו שכוב על הכביש ולא הושיט יד לעזרה, ונמלט מהמקום, יחד עם רועי. גם כאן, כל טענות ההגנה שחורגת מעובדות כתב האישום לגבי מצבו של נהג המונית, אינן יכולות לעמוד.
38. יתרה מזאת, הפגיעה אינה רק במובן הפיזי והיא אינה מוגבלת לנהג המונית. הציפייה הטבעית של אנשים היוצאים מביתם היא היכולת להתנהל בביטחון. ביצוע העבירה בטבורה של עיר, מקום בו ישנם משתמשים נוספים בדרך ולמצער יש סיכוי גבוה שיקלעו למקום עוברי אורח, מלמד על תעוזה ומסוכנות רבה.
39. על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות המבצעות במרחב הציבורי, כמו גם על הצורך להחמיר בענישה כדי לעקר ולשרש תופעה פסולה זו מקרבנו, עמד בית המשפט העליון בשורה של פסקי דין. ראו מיני רבים הדברים שנקבעו ברע"פ 3802/23 הדר נ' מדינת ישראל (18.5.2023) (להלן: עניין הדר), שתוקפם יפה גם לענייננו: "בית משפט זה שב ומדגיש חדשות לבקרים את חומרתן של עבירות האלימות, אשר נדרשת בהן מדיניות ענישה ממשית שיש בה כדי להעביר מסר ברור בדבר החומרה הטמונה בהן (רע"פ 2731/23 מרקה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (30.4.2023)). בפרט ביחס לעבירות "אלימות בדרכים", בעבר ציינתי כי: "התופעה המתפשטת כנגד רע במחוזותינו, של נקיטת אלימות מצד נהגים בכביש כלפי נהגים אחרים היא פסולה מכל וכל, וראוי להחמיר בעונשם של הנוקטים באלימות מסוג זה" (רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (2.8.2018)).
40. כן ראו רע"פ 7645/20 כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020):

- "תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון המוקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא ייפול קורבן לתקיפה ספונטנית אלימה".... אין להשלים עם התנהלות כה אלימה במרחב הציבורי. מעשיו של המבקש חמורים הם ויש בהותרת העונשים על כנם משום העברת מסר המגנה התנהגות אלימה מעין זו, מתוך תקווה שיש בכך כדי לתרום למיגור תופעות אלה ולשמור על ביטחון הציבור".
41. למרבה הצער, מקרי אלימות רבים מתרחשים ברחובות העיר, המקרה הנוכחי אינו תופעה חריגה. הרחובות רוויים באלימות מילולית, קללות, תנועות מגונות והתנהגות מאיימת, אלימות פיזית על סוגיה וגווניה. בכל יום אנו עדים לעוד מקרה אלימות, עימותים בין אזרחים על רקע עניינים פעוטים כגון חסימת כביש או מעבר, ואפילו יוכוח על תור לקבלת שירות עלול להוביל לאלימות רבתית. אירוע רודף אירוע והמגמה מחריפה, בעיקר כאשר מדובר בסכסוכים בנוגע לשימוש בכביש.
42. לא יהיה זה מופרז לומר כי גל האלימות הגורם לנזק לרכוש ולגוף מעמיד את כלל המשתמשים בדרך בסיכון. התופעה מדאיגה מאוד ופוגעת בתחושת הביטחון האישי במרחב הציבורי. על כן, אין בית המשפט יכול לצאת ידי חובתו מבלי שהמסר שייצא מלפניו יהיה ברור וחד משמעי. אין החברה המתוקנת מוכנה ויכולה לסבול התנהגות בוטה ובריונית שכזו והיא תילחם בה בכל דרך ואמצעי על מנת לעקרה מן השורש (ראו מיני רבים רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.2018)).
43. להלן תובא פסיקה שיש בה ללמד על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלימות, בעיקר על רקע סכסוכים בנוגע לשימוש בדרך, וזאת ככלי עזר בקביעת מתחם הענישה. אבהיר כי חלק מפסקי הדין עולים בחומרתם על המקרה כאן וחלקם נופלים ממנו (למשל, נאשמים שהורשעו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ולא בתקיפה "סתם" כבענייננו), הדבר כמובן נלקח בחשבון ומבוצעות ההתאמות הנדרשות לחומרה ולקולה.
44. על אף חוסר הזהות בין המקרים, חמורים יותר וחמורים פחות, לאור ריבוי מקרי האלימות בכביש, ניכרת לאחרונה בפסיקה, מגמת החמרה ברורה, ולרוב נוהגים בתי המשפט, לקבוע את הגבול התחתון של מתחם העונש ההולם במספר חודשי עבודות שירות, בעוד הגבול העליון של המתחם סופו במאסר בפועל וענישה נלווית.
45. בראש ובראשונה אפנה לעניין הדר, בעניינו של מבקש נעדר הרשעות קודמות, סוכן ביטוח במקצועו. לפי עובדות כתב האישום, על רקע סכסוך בכביש, ניגש המתלונן למבקש כדי להעיר לו על נהיגתו המסוכנת, נקש על חלון הרכב. המבקש התעלם ממנו ולכן שב לרכבו. לפתע יצא המבקש מרכבו, בעט במתלונן, הלם בו בראשו ובפניו באמצעות אגרופיו. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן חבלות שונות, לרבות שברים בצלעות. בית משפט השלום קבע את מתחם הענישה 10-30 חודשי מאסר, דחה את המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה, והשית על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים וענישה נלווית. ערעור ההגנה על חומרת העונש נדחה, כך גם בקשת רשות לערער. [הגם שמקרה זה חמור בהרבה מענייננו, והמבקש נידון בגין עבירה של חבלה חמורה, יש בו ללמד על פוטנציאל הסיכון ממעשים כגון דא ועל הצורך במיגור תופעת האלימות בגין מחלוקות בנוגע לאופן הנהיגה].

46. רע"פ 8388/19 שלאעטה נ' מדינת ישראל (18.12.2019) - הנאשם הורשע על פי הודאתו, בנהיגה בזמן פסילה, נהיגה ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף ותקיפה הגורמת חבלה ממשית. על רקע ויכוח בכביש הנוגע למתן זכות קדימה, הנאשם גידף את המתלונן נמרצות, ניגש אל רכבו, פתח את דלת הרכב ומשך אותו החוצה. לאחר מכן, הכה הנאשם את המתלונן בראשו במכות אגרופ, דחף אותו והפילו, ובעט בו בעודו מנסה להתרומם מהרצפה. כתוצאה ממעשים אלו, נגרמו למתלונן חבלות של ממש והוא נזקק לקבלת טיפול רפואי, וכן נגרם נזק למשקפיו ולמכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל ועל הנאשם הושת עונש מאסר בן-10 חודשי מאסר בפועל הכוללים הפעלת מאסר מותנה לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, כך גם בקשת רשות לערער.
47. רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.2018) - המבקש הורשע בהתאם להודאתו באיומים, תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש, ונהיגה בפסילה. ביום האירוע נהג המבקש ברכב. המתלונן, בן כ-17, חצה את הרחוב בנתב נסיעתו ונכנס למכוניתו של אביו. המבקש עצר את הרכב בו נהג, ניגש למתלונן וצעק עליו לצאת מן המכונית. הוא החל לגדף את המתלונן, ותקף אותו בשלושה אגרופים בפיו, באפו ומתחת לעינו, ואיים עליו כי "אם אני אראה אותך עוד פעם אחת, אתה תקבל בוקס". כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות בפניו, כאב ראש ושיניים, סחרחורות וקשיי נשימה מהאף, ונזקק לטיפול רפואי בבית חולים. בית משפט השלום קבע מתחמי ענישה נפרדים: בגין עבירות האלימות בין מספר חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר, ובגין נהיגה בפסילה בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין שנת מאסר. על המבקש נגזרה שנת מאסר בפועל. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות לערער. בעליון נקבעו הדברים הבאים: "אדרבה - חסד עשה עמו בית משפט השלום אשר גזר עליו עונש מקל ביחס לעבירות שביצע. התופעה המתפשטת כנגד רע במחוזותינו, של נקיטת אלימות מצד נהגים בכביש כלפי נהגים אחרים היא פסולה מכל וכל, וראוי להחמיר בעונשם של הנוקטים באלימות מסוג זה".
48. רע"פ 8822/16 עזרי נ' מדינת ישראל (17.11.2016) - הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. המתלונן, התקשר לנאשם וביקש ממנו להזיז את רכבו שנמצא בחניה ברחוב סדן בעיר חולון. הנאשם הגיע למקום ומשהבחין כי נרשם לו דו"ח חניה, אחז בפניו של המתלונן והיכה בהם באמצעות אגרופו וגרם לשבר ונפיחות בלסת התחתונה וכתוצאה מכך אושפז המתלונן במשך 5 ימים בבית החולים. נקבע מתחם ענישה בין 7 עד 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל ועבירות נלוות. בית המשפט השלום סטה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום וגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודת שירות ורכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, כך גם בקשת רשות לבית המשפט העליון.
49. כן ראו: עפ"ג 26221-03-24 אלפסי נ' מדינת ישראל (3.6.2024); עפ"ג (ב"ש) 4841-08-23 גונצרנקו נ' מדינת ישראל (10.1.2024); עפ"ג 14127-08-20 מועלם ג'ורג'יה נ' מדינת ישראל (22.5.2024) - הוצג על ידי המאשימה; עפ"ג (ירושלים) 52348-02-20 סופיר נ' מדינת ישראל (8.9.2020); ע"פ (חיפה) 43480-11-19 קורנט נ' מדינת ישראל (6.1.2020); ת"פ 28385-02-23 מדינת ישראל נ' איגור שוורץ (28.2.2024); ת"פ 14348-11-21 מדינת ישראל נ' חסון (16.1.2023); ת"פ (תל-אביב) 56675-11-18 מדינת ישראל נ' ברו (3.5.2021); ת"פ 27555-03-19 מדינת ישראל נ' דנילוב (22.7.2022); ת"פ 11507-05-20 מדינת ישראל נ' בן (5.4.2022).

50. להלן פסקי דין שעניינם החזקת סכין, בהם הושם הדגש על תת תרבות הסכין, והפוטנציאל הטמון בהחזקה ושליפת סכין בעת מחלוקת וויכוחים. רע"פ 1297/22 ממן נ' מדינת ישראל (1.3.2020); רע"פ 8181/20 אלקיאן נ' מדינת ישראל (26.11.2020); בש"פ 5833/20 יקיר נ' מדינת ישראל (17.9.2020); עפ"ג 65696-08-22 סולומון נ' מדינת ישראל (19.3.2023); עפ"ג (תל-אביב) 1597-07-20 אסרף נ' מדינת ישראל (10.11.2020); ת"פ 29759-11-17 מדינת ישראל נ' עבדו (2.2.2020); ת"פ (תל-אביב) 46948-12-17 מדינת ישראל נ' סוזוב (20.5.2020); ת"פ (תל-אביב) 9299-08-16 מדינת ישראל נ' קריחלי (2.8.2020); ת"פ (תל-אביב) 18482-06-14 מדינת ישראל נ' רבאעה (אסיר) (25.10.2017); ת"פ (רמלה) 6440-05-15 משטרת ישראל תביעות - שלוחת רמלה נ' אפראימוב (17.7.2016).
51. להשלמת הפרק העוסק במדיניות הענישה הנהוגה אומר כי עיינתי ביתר פסקי הדין שהציגו הצדדים ולא מצאתי כי יש בהם להעלות או להוריד מהפסיקה שהוצגה לעיל, ומכל מקום יש לזכור כי מדיניות הענישה הנהוגה מהווה כלי עזר בידי בית המשפט ומהווה פרמטר אחד מבין השיקולים המובאים בחשבון בעת קביעת מתחם הענישה והדגש מושם על העבירה בנסיבותיה. בענייננו, נסיבות ביצוע העבירות מתאפיינות בחומרה יתרה, הגם שתוצאותיהם של המעשים אינם מהחמורים שנראו במחוזותינו.
52. לאור כל האמור בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגת מצאתי לקבוע את מתחם העונש ההולם, כעתירתה ההגונה של המאשימה ובין 6 ועד 18 חודשים לצד ענישה נלווית. גזירת העונש המתאים לנאשם
53. לא מצאתי כי קיימים שיקולים לסטייה מהמתחם לקולה או לחומרה, לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשם בתוך המתחם תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין) כדלקמן:
54. הנאשם יליד 1998 רווק, מתגורר בנתניה עם שותף. לשירות המבחן מסר הנאשם כי מזה כחצי שנה עובד בתחום הריהוט. לבית המשפט מסר בדברו האחרון כי עובד בעבודות מזדמנות ובגידול כלבים, עבד באתר בנייה ["לא הסתדר"] והוא מחפש מקום עבודה אחר. אסמכתאות לא הוצגו לא בפני שירות המבחן ולא בפני בית המשפט. ללמדנו, לכל הפחות על האופן בו תופס הנאשם את ההליכים בעניינו.
55. הנאשם הודה והורשע בכתב האישום המתוקן, מבלי שגובשה הסכמה בין הצדדים באשר לעונש שראוי שיושת עליו. היה בהודאה זו לחסוך את שמיעת עדות המתלונן כמו גם לחסוך בזמן שיפוטי ניכר. עם זאת, כעולה מתסקיר שירות המבחן על אף שהנאשם הביע רצון לפצות את המתלונן, הלה מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו. מסקנה זו מתחזקת לנוכח דברו האחרון של הנאשם, ממנו עולה כי עודנו סבור כי מעשיו עונים על ההגדרה של הגנה עצמית. למותר לציין כי ישנו הבדל בין ההודאה לבין נטילת האחריות, הבדל גדול (ראו: ע"פ 3265/22 פלוני נ' מדינת ישראל (2.11.2022)).

56. הנאשם אינו עומד לדין לראשונה בחייו, הוא החל את הסתבכותו בפלילים עוד בהיותו נער, וצבר לחובתו 4 הרשעות קודמות בתחום אלימות וסמים בגינם נידון לעונשי מאסר לתקופות שונות, מאסרים מותנים, קנסות, פיצויים ופסילת רישיון נהיגה. גם בתחום התעבורה לחובת הנאשם הרשעות, 17 במספר (טעת/1- טעת/3). עיון בגיליון הרישום הפלילי מגלה כי זמן קצר לאחר שחרורו מריצוי עונש מאסר ארוך (35 חודשים) וחרף קיומם של שני מאסרים מותנים שהוטלו עליו ביום 11.5.2020 (טענ/3), ביצע ביום 9.4.2021 את העבירה בגינה נותן את הדין. העובדה כי הנאשם נעצר בתיק זה ונחקר באזהרה, אף היא לא מנעה ממנו לשוב ולהסתבך בפלילים, וביום 30.5.2023 נידון בבית המשפט המחוזי, בפעם הרביעית, בגין עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע שביצע ביום 19.10.2022 לעונש מאסר, בן 64 ימים וענישה נלווית.

57. צא ולמד, עונשים קודמים לא השיגו את אפקט ההרתעה כמצופה והם לא הובילו את הנאשם לשנות את דרכיו הרעות. משכך, מתחייב לטעמי שינוי גישה והטלת עונש הולם שיהיה בו לשקף לנאשם את חומרת מעשיו, בפרט וכפי הנראה בהמשך, לא ניתן להצביע על אופק שיקומי. ראו ע"פ 328/20 פלוני נ' מדינת ישראל (08.06.2020): "צו פיקוח, מאסר על-תנאי וכיוצא באלו כלים העומדים לרשות בית המשפט, נועדו להגן על שלום הציבור, באמצעות הזהרה, הרתעה ופיקוח על עבריינים, לשם מניעת כניסתם למעגל השוטים של עבריינות חוזרת. לצד המסר המרתיע שמבקש בית המשפט לשלוח באמצעות השימוש בכלים אלו, נעשה שימוש בעונש המאסר על-תנאי על מנת לשלוח לחוטה גם מסר של אמון. בית המשפט מבקש לחזק, לעודד ולתמוך בעבריין אשר מבקש לשנות את דרכיו. לשם כך, מעניק בית המשפט אפשרות נוספת לאדם שמעד וסטה מן הדרך, בטרם יורה על מיצוי מלוא עומק הדין עמו. עבריין אשר לא שת ליבו לאזהרות אלו, חומרה יתירה יש במעשיו. כאשר נתפס אדם שנית בקלקלתו, ככלב השב על קיאו וככסיל השונה באיוולתו (משלי כ"ו 11), צו פיקוח ועונש מאסר מותנה התלויים ועומדים נגדו, הם חלק מהנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. יש באלו כדי להשליך על מתחם העונש ההולם אשר יקבע לגבי אותה עבירה שנעברה בנסיבות של רמיסת תמרורי אזהרה שעמדו בפני העבריין."

58. מטיעוני בא כוח הנאשם ומהתסקיר מצטיירת תמונה מורכבת ומדאיגה. התסקיר פורט בהרחבה לעיל, ולא מצאתי טעם לשוב ולפרטו. אומר בקצרה, ברקע מעורבותו החוזר של הנאשם עם החוק עומדים ילדותו הקשה, דימוי עצמי ורצון להפגין גבריות וכוח למציאת שייכות, ניכרת חוסר תובנה לבעייתיות בהתנהלותו וסביבתו נותנת לגיטימציה להתנהלות פורצת חוק. מכאן שרמת הסיכון להישנות עבירות בתחום האלימות הוערכה כבינוני והנזק הצפוי להיגרם מביצוע העבירות בינוני אף הוא.

59. על אף קיומה של נזקקות טיפולית ועל אף שהנאשם הביע נכונות וורבאלית לטיפול, ולמרבה הצער, אי אפשר להצביע על אופק שיקומי וניסיונות טיפוליים בחסות שירות המבחן לא הובילו לשינוי תודעתי. ניתנו בידי הזדמנויות לשנות את דרכיו, ואולי רבות מידי, אך הוא לא השכיל לנצלן. הספקנות שהביע שירות המבחן לאחר פגישתו הראשונה בנאשם באבחון הנוכחי, בדומה לעבר, התבררה כנכונה ומדויקת. הנאשם לא טרח לעשות את המינימום המתחייב, לא התייצב לבדיקות שתן אליהן זומן למעט בדיקה אחת ולפגישות שתואמו לו הגיע באיחור ניכר ואפילו לא טרח להסביר את פשר התנהגותו. גם הפעם הכשיל הנאשם במו ידיו את ההליכים הטיפוליים ואין לו אלה להלין על עצמו.

60. בדומה לשירות המבחן אף אני התרשמתי כי הנאשם אינו בשל להליכים טיפוליים וניכר כי המוטיבציה אותה מביע היא מהפה אל החוץ ונועדה להטיב את מצבו המשפטי. למותר לציין כי אחריות ורצינות נמדדת במעשים ולא במילים.
61. כאן המקום לציין כי ההגנה ביקשה הזדמנות נוספת לאפשר לנאשם להשתלב בטיפול, עובר לטיעונים לעונש. אולם, לא מצאתי כי זהו המקרה בו יש להמשיך ולבחון את האפיק הטיפולי ובשלה העת לסיים את ההליך המשפטי. ככלל, גם במידה ומצא בית המשפט להיעתר לבקשת ההגנה להפנות נאשם לתסקיר מבחן, אין כל חובה לקבלת תסקיר משלים לצורך הליך טיפולי אף אם הדבר מתבקש על ידי שירות המבחן עצמו (ראו רע"פ 2265/18 עמאר נ' מדינת ישראל (29.3.2018); רע"פ 310/18 אשורוב נ' מדינת ישראל (11.2.2018) וע"פ 5385/16 בן שמעון נ' מדינת ישראל (7.3.2017)). דברים אלו נכונים בפרט בנסיבות שתוארו לעיל וכשעמדת שירות המבחן ברורה וחד משמעית ביחס לסיכוי שהנאשם יירתם לטיפול ויירתם ממנו.
62. הנאשם נותן את הדין בגין עבירה שבוצעה ביום 9.4.2021. ככלל יש בחלוף הזמן כדי להוות שיקול לקולה בגזירת עונשו של נאשם. ואולם, משקלו של שיקול זה, כמו גם אופן השפעתו המדויק על גזירת העונש, תלויים בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. לא כל עיכוב בהליכים נושא עליו "שובר הנחה" המצדיק הקלה של ממש או אף הקלה כלשהיא בעונש. קבלת הטענה שלפיה חלוף הזמן מצדיק באופן אוטומטי הקלה בעונש עשוי לשדר מסר שגוי ולהוות תמריץ שלילי לנאשם ולאחרים כמותו.
63. הנתונים שפורטו לעיל בשילוב עם מעשיו האלימים של הנאשם, מאפייני אישיותו, הרשעותיו הקודמות והעדרו של אופק שיקומי משקפים את הסיכון הנשקף להישנות עבירות, ומהווים נימוק כבד משקל, המטה את הכף לעבר גזירת עונשו של הנאשם לחומרה. במובן זה, עמדת המאשימה לפיה יש למקם את העונש בשליש התחתון של המתחם היא מקלה.
64. באשר למאסרים המותנים.
65. למען הזהירות, ועל אף שלא הועלתה כל טענה מצד ההגנה בעניין זה, אבהיר כי מקובלת עליי במלואה עמדת המאשימה לפיה מאסר על תנאי בגין עבירות אלימות חל גם על עבירה של החזקת סכין שלא כדין, הואיל והנאשם בהתנהגותו ייצר סיכון פוטנציאלי לפגיעה בחיי אדם ובשלומו. מסקנה זו מתקבלת הן בבחינת יסודות העבירה המאוחרת המפעילה אל מול יסודות עבירת התנאי והן מהעיקרון הרחב שנקבע בע"פ 49/80 מסילתי נ' מדינת ישראל (1980) ונסוב על מהות האיסור הפלילי ועל הערך החברתי עליו האיסור בא להגן. ראו והשוו: ע"פ 1061/21 פלוני נ' מדינת ישראל (23.3.2022); בע"פ 2352/19 דנילוב נ' מדינת ישראל, (15.10.2019); רע"פ 6352/12 סעדה נ' מדינת ישראל (23.9.2012); ע"פ 308/06 מדינת ישראל נ' סבן (7.02.2007); ע"פ 1894/14 אנדרג'או נ' מדינת ישראל (13.1.2015); עפ"ג 40905-03-12 סעדה נ' מדינת ישראל (4.6.2012); עפ"ג 56250-01-15 מדינת ישראל נ' קדוש (22.3.2015); ת.פ. 54607-07-19 מדינת ישראל נ' ג'בור (12.1.2020); ע"פ 7062-04-18 איאסו נ' מדינת ישראל (7.5.2019).

66. כידוע, סעיף 58 לחוק העונשין קובע כי ככלל, תקופת המאסר המותנה ותקופת המאסר שהוטלה בשל עבירה נוספת ירוצו "בזו אחר זו", קרי - באופן מצטבר, זולת אם מצא בית המשפט טעמים להפעלת המאסר המותנה, כולו או חלקו, בחופף למאסר שנגזר. ככל שגדלה מידת הזיקה בין העבירה הנוכחית ובין העבירה שבגינה הוטל עונש המאסר המותנה, כך תטה הכף לטובת ברירת המחדל של צבירת עונשים על פני החלתם בחופף (ראו ע"פ 7907/2014 ואזנה נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-18 (22.2.2015), ע"פ 2336/2016 מזראיב נ' מדינת ישראל פסקה 32 (14.12.2017)). עם זאת, כאשר מדובר בשני מאסרים מותנים שנולדו מכתב אישום אחד ומאותה מסכת עובדתית, נקודת המוצא היא של חפיפה בין העונשים (ע"פ 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל (10.03.2005) - שהרצינול שלו חל גם לאחר תיקון 113; ת.פ. 60150-03-16 מדינת ישראל נ' ליוסטרניק (07.02.2018); ת.פ. 55157-06-17 מדינת ישראל נ' אלמו (17.9.2018)).
67. בהינתן המקובץ, ומשום שההליך הפלילי אינו מהווה גורם מרתיע דיו, היה מקום להורות כי המאסרים המותנים ירוצו במצטבר. עם זאת, מצאתי להורות כי המאסרים על תנאי ירוצו בחופף זה לזה, ותקופת התנאי הארוכה תרוצה בחופף ובמצטבר לעונש שיוטל כאן. הטעם לכך נעוץ בהודאה ובחיסכון בזמן שיפוטי. גם כאן נהגה המאשימה עם הנאשם במידת הרחמים.
68. כאמור, העובדה שלא היה בעונשים קודמים להשיג את ההרתעה מחייבת הטלת עונש הולם שיהיה בו כדי לשקף לנאשם את חומרת מעשיו. במקרה דנן, הרתעה שכזו אינה יכולה לטעמי להיות מושגת אלא על ידי הטלת מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח, במנותק משאלת תקופת משך המאסר. הקונסטרוקציה המשפטית שהציעה ההגנה אינה הולמת לא את נסיבות המעשה ולא את נסיבותיו של העושה.
- תוצאה
69. לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. 8 חודשי מאסר בפועל.
- ב. אני מורה על הפעלת שני מאסרים מותנים מת.פ. 52417-06-19 בגזר דין מיום 11.5.2020 בני 8 חודשים ו- 4 חודשים בחופף זה לזה ובחופף ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בסעיף א' לעיל. סך ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל.
- ג. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג עוון לרבות איומים.
- ד. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג פשע, לרבות החזקת סכין.
- ה. פיצוי בסך 3,600 ₪ ל- ע.ת. 1. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד לא יאוחר מיום 1.2.2025.
- מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצוי כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון *052-6666666; במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (או צורך בשוברים). ניתן בזאת צו כללי למוצגים.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.
- ניתן היום, כ"ב כסלו תשפ"ה, 23 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.